

Ob Terku.

Teče Terek po ravni zeleni
 Iz Kavkaza v daljno Črno morje.
 Brstno travo širih stép napaja,
 S šumom ziblje v sèn kazaško deco,
 V dnù prozornem se nebó mu zrca,
 Zláto zjutraj, srébrno ponoči.
 Modra reka, hči prozorna stépe,
 Kaj li váli srebropéni danes
 Niso mótni v tvoji globočini?
 Bòj vihrál je ob zibeli tvoji,
 Ob zibeli tvoji pod Kavkazom.
 Ródne sine je sovrag porazil,
 Kri kazakov srčnih je pretakal . . .
 A poznala ti si svoje sine,
 Drágo krvco spili so bregovi,
 Da ob tebi v zemlji napojeni
 Nékdaž vzklije národ-osvetitelj.

Noč nebó je z zvezdami posula,
 Mesec plava na brezmerem svodu.
 Na pobrežji jezditá kazaka,
 Nikon jezdi črnokodri vranca
 In Nikita sivolasí belca.
 Tiho stárec mladcu toži spredaj:
 »Most je blizu, Nikon, dom je blizu
 Kaj porečeš matki, duši mili,
 Ko ti sname rog, odpaše kinžal?
 Kaj porečem jaz soprogi, starki,
 Ko objame v veži me plakaje?«
 Odgovarja Nikon spremljevalcu:
 »Ljuto méče sva sukala v bóji.
 Po životu do krvi sem ranjen.
 Sramovati kaj se trebá matke?
 Zdaj, Nikita, prosim te plačila.
 Dáj v plašilo hčer mi Volodinko,
 Kot očesa zénico jo ljubím!«
 Vzdihne stárec, trpko se nasmehe,
 Tiho potlej Nikonu šepeče:

»Kje je zmaga naša danes, kaži?
 Težek jarem je sramote jarem
 Za junake vsékdar zmagovite,
 Ko sovragu diči lovor čelo.
 Jaz proslavljam naj poroko hčere,
 Ko sovražnik z zmago venčan vriska?
 Nikon, pústi up in téši méne!«
 Veter dihne na prostrano stépo,
 Trava žolta v dalji se zaziblje,
 Sljuka mahne s krili v snù med trstjem,
 S temnih bórov vrán vzletí čez reko.
 Nikon z vranca nagne se k Nikiti,
 Nánj proseče se ozrè in reče:
 »Zadnje bitve nisva bila danes.
 Ko iz nova prihrumí sovražnik
 Čez Kavkaza vrhe sive k Terku,
 Zmage venec nam takrát se zvije!«
 Stresne glavo in zajéca stárec:
 »Evo mosta — bližava se dómu.
 V duši peče me, peklenško peče . . .
 Nikon, pústi up in téši méne!«
 Vranec stopi na lesena bruna,
 Stopi belec — zabobné podkove
 S kónj ozreta se pod most kazaka.
 Svòd odseva sinji iz globéli;
 Zvezda jima zabrlí naproti,
 A utrne se kot blisek z néba.
 Vidi stárec zvezdo in zaklikne:
 »Glej utrinek, Nikon, zlatožarni!
 Bila zvezda slave je kazaške . . .«
 A šepeče tiho prédse Nikon:
 »Bila je le zvezda sreče moje.«

* * *

Utrnila se je zvezda z néba,
 Utrnili dve v očesih solzi.
 Solza žalna — Nikonu, ljubimcu,
 Solza žalna — hrabremu Nikiti.

Bistran.

